

Skröt omvandlas till kärl i galvaniserad plåt i ett typiskt småskaligt industriområde i Thika utanför Nairobi.

kaste delen av befolkningen blir ännu rikare.

Tänker man "hälften", är mätten lätta att komma ihåg. Hälften av befolkningen lever i vad FN kallar för absolut fattigdom. Den rikaste tiondelen av befolkningen har hälften av inkomsterna. Kenyas ekonomi, med närmare 30 miljoner invånare, är hälften så stor som Ericssonkoncernen.

De flesta kenyaner hyser ändå förhoppningar om en ljusare framtid. Regnet kan man förvisso bara be till gudarna om, men Richard Leakey har varit så effektiv i sin karriär, att man tror att korruptionen nu har mött sin Nemesis.

DESSUTOM GICK IMF OCH VÄRLDSBANKEN i slutet av juli med på nya lån till den kenyanska staten, efter att 1997 ha lämnat landet på grund av den omfattande korruptionen. Men de krav IMF har ställt är de tuffaste en stat någonsin har ställts inför. En brittisk journalist kommenterade det med att Kenya nu i princip "avhänt sig sin suveränitet". Samma lamentationer uttalas dagligen i tidningarna av regeringsledamöter och även av presidenten. Men praktiskt taget alla kenyaner vi talade med framhöll att IMF-kraven är precis vad politikerna behöver. Gemene man tycks se detta som en nyttig läxa för politikerna.

Kraven är heller inte särskilt anmärkningsvärda med tanke på Kenyas historia. Regeringen har hela tiden lovat bättring, men har i praktiken inte gjort någonting eller snarare förvärrat landets situation. Löften om noggranna utredningar och åtal i den skandal som utbröt i början av 1990-talet när 500 miljoner dollar försvann från staten, har inte infriats. George Saitoti, som då var finansminister, och som enligt många var en av de skyldiga, är nu vice president.

Kenya behöver också pengarna från IMF. Inte

bara för att täcka underskotten i budgeten, utan också för den trovärdighet för landet som de ger. Det är en signal till andra biståndsgivare och investerare om att den politiska och ekonomiska situationen har stabiliserats. Låneprogrammet visar att det finns en ambition att fortsätta det institutionella reformarbetet: korruptionsbekämpning, bättre skattesystem, konstitutionell reform, privatiseringar, infrastrukturella satsningar med mera.

Afrikas ekonomier sägs vara beroende av två saker: regn och bistånd. Det har varit underskott på båda sedan 1997 i Kenya, och alla väntar nu på tidiga höstregn. Men det liberala reformprogrammet är ändå nödvändigt för att kenyanerna ska få en bättre framtid. Det kan bidra till att ordna upp statens finanser och ge rätt miljö för en växande affärsverksamhet. Redan de privatiseringar som hittills genomförts, har omedelbart givit goda resultat – bättre kvalitet till lägre priser.

MEN KENYAS EKONOMISKA PROBLEM slutar ändå inte där. Decennier av vanskötsel, korruption, arbetslöshet och allmän misär, har satt spår som inte kan korrigeras av propositionstexter och effektiva implementeringsprocesser. Den djupt rotade patron-klientkulturen gör att det inte finns någon "quick fix" för finansdepartementet att ta till.

Vi märker den i många företag vi besöker. En entreprenör berättar bekymrat att han tvingas ha personer anställda bara för att bevaka hur hans handlingar hanteras av lägre tjänstemän i staten.

"En entreprenör berättar att han tvingas ha personer anställda bara för att bevaka hur hans handlingar hanteras av lägre tjänstemän i staten"

Han utrustar dem med endast ett arbetsverktyg: pengar. En summa under bordet gör att handlingen inte hamnar underst i pappershögen. En annan person berättar att det farligaste i Kenya är trafiken.

Därefter kommer polisen och förtroendet för rättsstaten. Utsikten att bli rättvist behandlad har förvisso förbättrats, men det är fortfarande mycket långt kvar till allmän säkerhet och trygghet.

Annu är tanken djupt rotad att det är hjälp utifrån som ska lösa landets problem, inte minst hos den politiska klass som sitter närmast köttgrytorna. Men allt fler har börjat ifrågasätta denna i grunden ohållbara inställning. Kolumnisten Mutahi Mureithi uttrycker detta i East African Standard (den 22 augusti):

"Vi har blivit så beroende av bistånd att vi framstår som fulla sjömän. Vi behövde verkligen den här biståndsfixen. Och när den kom kunde man höra en kollektiv suck av lättnad. Äntligen fick vi vår dos! Vi är tillbaka på vägen till högre tillväxt. Är inte detta ett tecken på bidragsnarkomani? Om inte, så vill jag veta vad som är det!"

Nu räknar Kenya med att vara ett industrialiserat, välmående land år 2020. Västerlandet kan försöka hjälpa till, men om kenyanerna inte börjar med att hjälpa sig själva, då räcker hjälpen inte långt.

Emil Uddhammar, docent i statsvetenskap, och Fredrik Erixon, fil kand i ekonomisk historia, arbetar just nu med ett forskningsprojekt om "Värdefulla nätverk" som ingår i City universitetets forskningsprogram "Etik, dygder och social kapital". Projektet innebär en jämförande studie mellan fyra länder.